

15.3. 2020; 3. Postní neděle – Oculi; 1. čtení Gn 11,1-9; 2. čtení Lk 9,57-62

Introit

16 Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, když volají o pomoc, on nakloní své ucho. (Pé)
17 Hospodinova tvář se však obrací proti pachatelům zla, vymýtí ze země každou památku po nich. (Čáde)
18 Ty, kdo úpěli, Hospodin slyšel, ze všech soužení je vysvobodil. (Kóf)
19 Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkruseni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán. (Rěš)
20 Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí. (Šín)
21 Ochrňuje všechny jeho kosti, nebude mu zlomena ani jedna. (Táv)
22 Svévolníku připraví smrt jeho zloba, a kdo nenávidí spravedlivého, ponese vinu.
23 Hospodin vykoupí duše svých služebníků, nikdo z těch, kteří se k němu utíkají, vinu neponese. (Žalm 34,16-23)

1. čtení

1 Celá země byla jednotná v řeči i v činech. 2 Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. 3 Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. 4 Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ 5 I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. 6 Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. 7 Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ 8 I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. 9 Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je Zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi. (Gn 11,1-9)

2. čtení

57 Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ 58 Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ 59 Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ 60 Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ 61 A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ 62 Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

(Lk 9,57-62)

Sestry a bratří jsme uprostřed postní doby, dnes máme neděli Oculi – Stále upínám své oči k Hospodinu (Ž 25,15). A tématem této postní neděle je následování Ježíše Krista. To je skutečně velké téma a musíme si přiznat, že pro většinu z nás je to nadlidský úkol. Kdo z nás je schopen bez

podmínek, bez výjimek následovat Ježíše? Kdo z nás je schopný milovat bližního svého, i kdyby to byl náš nepřítel? Kdo z nás by přenechal poslední balení mouky v Kauflandu druhému člověku?

Začínám si uvědomovat, jak je snadné rozdávat z dostatku, jak je snadné se dívat z vrchu na druhé lidi, třeba na lidi z třetího světa, z Afriky, z některých Asijských států, když jsem ve svém pomyslném bezpečí. Ale ve chvíli, kdy se naše bezpečí rozplyne, když se vše rozpadne jako domeček z karet, tak nejsme o nic lepší ani o nic horší než ti druzí lidé někde na hranicích mezi Řeckem a Tureckem. I my jsme chyceni v určité pasti a nevíme. Máme naději a máme strach, nebo máme strach a máme naději. Nebo máme jenom strach? A do naší situace, do našeho virového šera, zaznívá Žalm 25,15 – *Stále upínám své oči k Hospodinu*. To je výzva, to je i návod, jak zvládat výzvy našich dnešních dnů, upnout své oči k Hospodinu, nenechat se převálcovat svým strachem a strachem druhých lidí.

Pro dnešní neděli je určen text z Lukášova evangelia. Je to text právě o následování Ježíše Krista. Je to text o tom, jak je relativně snadné říci: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš odpoví „Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

Někdy jsme plni odhodlání, nadšení. Proto je lehké říci v ten daný okamžik „Budu tě následovat.“ Potíž je v tom, že si neuvědomíme všechny důsledky tohoto rozhodnutí. Kolikrát nemáme představu o tom, co všechno budeme muset zvládnout, překonat, čeho se budeme muset vzdát. Následovat Krista, znamená vyjít ven. Vyjít ven může být velké dobrodružství, neboť očekáváme, že poznáme nové věci, očekáváme, že se změní třeba náš nudný život. Vyjít ven znamená, ale také ztratit jistotu zaběhnutého života a minimálních jistot. Vyjít ven z otroctví, z Egypta, znamená být víc odkázán na sebe, na Boha?

Na druhou stranu jiný člověk, kterého Ježíš osloví slovy „následuj mne“, odpoví „dovol mi, pane, abych šel napřed pochovat svého otce“. Tento člověk se nikam nehrne, nespíchá, chce ještě dořešit své osobní, rodinné, záležitosti. Chce se rozloučit, chce ještě pochovat svého otce. Ale Ježíš řekne „nech mrtvé, ať pochovají své mrtvé“. Ježíš vyzývá své učedníky, aby se neďvali zpět, ale šli vpřed. Aby se nebáli vyjít do nejistoty, aby se nebáli dokonce zanechat doma i své blízké, jak to například udělal Abram, který vyšel z domu svého otce.

Co znamená následovat Krista dnes, kdy jsme ohroženi všichni novou nemocí. Sice někteří se utěšují, že jsou mladí a zdraví, proto jim nehrozí žádné velké nebezpečí. Ale takové myšlení je velmi krátkozraké, všichni jsme na stejné lodi, všichni jsme stejně ohroženi a je jedno, jestli nás ohrožuje vir samotný nebo následky této pandemie, ekonomické následky, rozvrat demokraticky fungujícího státu. Zvládnout nemoc, která se dotýká celého světa, protože svět se propojil, lidé se propojili, můžeme různými způsoby. Ale důležité je, abychom ji zvládli jako lidé, kteří byli stvořeni k obrazu Božímu, nikoliv jako sobci, kteří jsou zahleděni jenom sami do sebe a roušky nenosí z ohleduplnosti k druhým, ale jenom ze strachu o svůj vlastní život. Následovat Krista v dnešní době znamená nebát se o svůj holý život, ale mít starost o bližního svého, mít starost i o společnost a její fungování. Následovat Krista znamená také zachovat si selský rozum, kritickou mysl, protože lidský strach podporuje hloupost, nenávisť, pověry a lži.

Stále máme upínat své oči k Hospodinu jako jednotlivci a jako společnosti. V dnešní situaci jsem si ještě vzpomněl na příběh o budování města a věže z knihy Genesis. Mohli bychom na to město a věž pohlédnout jako na globalizovaný svět a Boží zásah proti lidem budujícím věž a jejich zmatení jazyků, jako Boží jednání i v naší situaci. Je slyšet mnoho hlasů, jak za dnešní situaci může propojený svět.

Možná uslyšíme, že svět by měl být opět mnohem více sešněrován, omezen. Někteří mocní začnou uvažovat o obnovení hranic, zpřísnit kontroly a další.

Problém nebyl v propojení lidí, ale v jejich pýše, v lidské nadřazenosti nad Hospodinem. Problémem není náš propojený svět a bourání hranic, vzájemná komunikace. Problém je v naší lidské pýše a také v naší osobní nebo národní zahleděnosti. Častokrát nejde o vzájemné porozumění a pochopení se, ale jde jenom o obchod a zisk. Velkým národům jde často také o jejich nadvládu a převahu v daném regionu. Proto se jako lidstvo dostáváme do krizí válečných, ale i do té dnešní krize pandemické jsme se dostali z důvodu lidské pýchy.

Sestry a bratří nebojme se o svůj život a upínejme svůj zrak k Hospodinu.

AMEN